

หลักหนี
ความตาย
ของ

木芳河

木芳河

PLogytic เขียน
mocon 漠咳咳 ภาพ

คำนำ

หลังจากห่างหายกันไปนานพอสมควร ครั้งนี้ເອງຈາຍນໍານິຍາຍແນວຈືນໃບຮາມ ພລງານຂອງນັກເຢີນຫາວ່າຍົກລັບມາແນະນຳຄຸນຜູ້ອ່ານກັນອີກຮັງກະ ນັ້ນກີດຕື່ອງ 'ຫລືກທີ່ມີຄວາມຕາຍຂອງມູ່ຝາງເຫຼວ' ພລັນຈາກຄຸນ 'PLogytic' ນັ້ນເອງກະ ຜົ່ງຂອບອາລີຍ ວ່າເນື້ອເຮືອງນ່າສນໃຈໄມ່ແພື່ຂໍອເຮືອງອັນນ່າສະດຸດຕານີ້ແລຍ

ເຮືອງຈາວຂອງ 'ນິວັງ' ນັກສຶກຂາໜຸ່ມຄະະສຶລປກປະມາສາສຕຣີທີ່ຈັບພັດຈັບຜູ້ເຂົ້າໄປ ອູ້ໃນນິຍາຍຈືນໃບຮາມ 'ມູ່ຝາງເຫຼວ' ທີ່ເຂົາໄດ້ເຫັນໃນຄວາມຜົນມີຄວາມຕາຍເປັນຈຸດຈົບ ແຕ່ ນີ້ຮູ້ໃນວ່າງມູ່ຝາງເຫຼວໄມ່ຈາກໃຫ້ເປັນຫັນນັ້ນໄດ້ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຕ້ອງທຳຖຸກວິຖານເພື່ອໃຫ້ເຂົາ ໃນວ່າງນີ້ມີອົບທີ່ສຸຂສົງບແລະຍືນຍາ ຈະໃຫ້ເປັນອຍ່າງຕອນຈົບທີ່ເຂົາອ່ານໄມ່ໄດ້ເປັນອັນຂາດ ນອກຈາກນີ້ຍັງມີບຸຮຸ່ຫ່າ່ມຸ່ລຶກລັບໃນຕຽບແນ່ເໜີນອ່າງ 'ເສວີຍນ່ອລິນ' ເຈົ້າຂອງແມວດຳ ຕັວລັບຍີ້ຈະເຂົາມາທຳໃຫ້ຫັກໃຈນ້ອຍໆ ຂອງມູ່ຝາງເຫຼວສັ່ນໄຫວອີກ

ເຊົ່ານີ້ແລ້ວມູ່ຝາງເຫຼວຈະດຳເນີນເຮືອງຈາວໃຫ້ເປັນໄປອ່າງໄວ ເຊັ່ນວ່າມສັນຜັສ ໂລກທັນສືອທີ່ວ່າລັດວ່າຍົກລື່ອນ້າຍໄວແມນຕິກ ດຽວມ່າ ແລະຄວາມແພນຕາຫີ່ດ້ວຍກາວພິກ ມັນຕ່ອງໄປໄດ້ແລຍກະ

ດ້ວຍໄມ່ຕົວຈິຕ

ສຳນັກພິມພົໍເອງຈາຍ

ແບບນຳຕົວລະຄຣ

- * ນິວ້າ
ນັກສຶກຂາໜຸ່ມຄະນະສີລປກຮຽມສາສດຖາວິທີພື້ນໜີ້ມາອູ້ໃນ
ຮ່າງຂອງ 'ມູ່ພັກເໜີ' ມີລືບຍ່າເອັນດູ ອ່າເຈິງສດໄສ ຂອບກິນ
ອຍ່າງມາກ ແລະເປັນນັກກີ່ພໍາ ແຕ່ເມື່ອຍູ້ໃນຮ່າງມູ່ພັກເໜີ
ກລັບຮ່າງກາຍອ່ອນແກ
- * ມູ່ພັກເໜີ
ເປັນຕົວລະຄຣໃນໜັງສືອືນິຍາຍເວົ້ອງ 'ລຳນໍາຮັກບຸປາຂາ' ເຊິ່ງ
ເຕັກຫຸ່ມຜູ້ມີໄບໜ້ານໍາເອັນດູ ດ້ວຍຄວາມທີ່ຮ່າງກາຍ
ບອບບາງອອນແອຈີ່ໄມ່ຄ່ອຍມີເພື່ອນຄົບຫາ
- * ຮວງເສວີຢັນໜິດ
ໝາຍຫຸ່ມສັກພົມທີ່ອ ທ່ວ່າຫລຸ່ອເຫຼາ ຖຸປະກຳສູງໃໝ່
ຜົ່ງຜາຍ ມັກສົມໜ້າກາກສີເຈີນໄວ້ຕົດອດເວລາ ມີທ່າທາງ
ສຶກລັບໄມ່ຮ່ວມດາ ແຕ່ມັກທຳດ້ວຍຍິ່ນເຈົ້າເລີ່ມທີ່
ມູ່ພັກເໜີ
- * ເສີ່ຍວມ
ແນວດຳຂອງຮວງເສວີຢັນໜິດ ເດີມຫຼື່ອມີຄົງ ຊມຊອບແລະ
ຕາມຕິດມູ່ພັກເໜີເສີ່ຍຍິ່ງກວ່າເຈົ້າຂອງທີ່ແທ້ຈິງ

บทนำ

ทิมะตกในหน้าร้อน?

ชายหนุ่มเชียงหน้ามองเกล็ดสีขาวร่วงหล่นจากห้องฟ้า สีเทาหม่นของห้องฟ้าในหน้าร้อนเป็นเรื่องผิดปกติ ห้องฟ้าควรจะสว่าง แสงแดดแผดเผาทุกพื้นผิว ทำลายเซลล์ผิวนังของคนที่คิดถ่ายกรายออกจาบ้าน

อีกอย่าง...ประเทศไทยไม่มีทิมะไม่ใช่หรือ

ความผัน?

อาจจะใช่...คงผ่านหนึ่งทุกที่ ช่วงนี้ขาผันแปลกๆ ผันว่าหลุดไปอีกโลกหนึ่งโลกที่ย้อนกลับไปช่วงบุญมาภาน มีการต่อสู้และพลังปราชณ โลกที่แตกต่างจากโลกของเขายังสืบสานเชิง

แต่ละคืนขาผันถึงโลกแห่งนั้นเข้าฯ ผันต่อเนื่องทุกคืนรากับเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง และเขากำลังนั่งชมเรื่องราวเหล่านั้น มองดูเหตุการณ์ในสุรานะบุคคลที่สาม รับรู้ชีวิตของคนคนหนึ่งผ่านตัวตนอีกฝ่าย ในหน้าของคนคนนั้นเด่นชัดในความผัน แต่เมื่อเขาตื่นกลับจำใบหน้านั้นไม่ได้ กลายเป็นแค่ภาพผันเลือนรางซุ่มนว้

ครั้งนี้เขากำลังผันว่ามองเห็นเหตุการณ์บางอย่าง ตรงหน้ามีต้นไม้ริบหิมะเกาะบนกิ่งไม้และกองหิมะบนพื้น ตรงโคนต้นขนาดใหญ่มีร่องหนึ่งนอนอยู่

ชายหนุ่มลังเล คิดทบทวนว่าที่นี่ที่ไหน ทุกครั้งที่ผันเข้าจะรู้ด้วยตัวเองว่ากำลังมองใคร กำลังทำอะไรอยู่ที่ไหน เหตุการณ์ก่อนหน้าเกิดอะไรขึ้น

มีความทรงจำของตัวบุคคลคนนั้น เมื่อ่อนเข้าเป็นพระเจ้าที่สร้างโลกและรู้ทุกสิ่งที่เกิดขึ้น ณ ด่านผ่าน

แต่ครั้งนี้เข้าไม่รู้อะไรเลย ไม่รู้ว่าทำไว้มาอยู่ที่นี่ ร่างที่นอนจะหิมะคือใครไม่รู้ว่าทำไว้ล้วนสักใดเครว่า...

ทำอย่างไรดี ควรเข้าไปดูดีไหม

ชายหนุ่มมองข่ายแล้วขา รอบด้านมีแต่ป่าสนและต้นไม้แอบเมืองหนาว เนินหิมะที่ยืนอยู่เป็นพื้นที่โล่ง มีต้นไม้ใหญ่เพียงต้นเดียวเป็นศูนย์กลาง จุดรวมสายตาคือร่างที่นอนแน่นิ่งอย่างเดียวดาย ชายหนุ่มไม่มีทางเลือกนอกจากเดินเข้าใกล้ แล้วสำรวจให้แน่ชัดว่าคนคนนี้คือใคร

เจ้าของร่างปริศนาสามชุดประปี่อน ร่างกายท่อนบนอับย้อมสีแดงกำไใบหน้าซีดเที่ยวไรสีเลือด ริมฝีปากแห้งแตกเป็นสีม่วงคล้ำ เส้นผมสีดำยาวถูกกลบผึ้งได้หิมะ

ชายหนุ่มชะงัก ความรู้สึกตกใจและหวาดกลัวโجمภายในอก เขายกมือปิดกันเสียงร้องแผ่เบาในลำคอ ก่อนก้าวถอยหลังอย่างตื่นตระหนก

เข้าจำได้...เข้าจำคนคนนี้ได้

แม่ยามตี่จะลืมใบหน้า แต่เมื่อฟื้นจากลับจดจำใบหน้าได้เป็นอย่างดี คนคนนี้มีใบหน้าเหมือนเขา ทุกองค์ประกอบบนร่างกายรวมกับแกะออกจากรแม่พิมพ์เดียวกัน กระทั้งสีผิวและส่วนสูง ถ้าหากว่าเป็นคนเดียวกันก็ไม่มีใครสงสัย แม้อีกฝ่ายจะหลับตาอยู่ แต่เขารู้ว่าคนคนนี้มีนัยน์ตาสีอะไร

นั่นคือสิ่งที่ขาด สิ่งที่ขาดที่มีประกายสีทองยามต้องแสงแดด

ชายหนุ่มนั่งลงข้างร่างไว้ลมหายใจ มองใบหน้าที่เหมือนตัวเองด้วยความรู้สึกประหลาด เข้าฟันถึงคนคนนี้นานนับเดือน ฟันถึงทุกคืน ความประหลาดใจยามแรกเจอเปลี่ยนเป็นความผูกพัน เขานั่งไยคนคนนี้ ค่อยให้กำลังใจคนคนนี้ คล้ายกับพี่ชายที่เฝ้าดูการเติบโตของน้องชาย

ทว่าเมื่อคนที่เขามองเห็นผ่านความผันธุ์คืนนอนหมดลมหายใจอย่างโดดเดี่ยวได้ตั้นไม่ เขากลัวรู้สึกอย่างไร

ภายในใจสับสน มีทั้งความเจ็บปวด เศร้าเสียใจ และโกรธ...โกรธใคร

กรุณ่าที่คนคนนี้ด้วยเหรอ อาจใช่ เขามุกพันกับคนคนนี้ไปแล้ว ยากจะตัดสายใย
ที่เชื่อมกันเหนียวแน่นระหว่างพวกเข้า

ตู้ม!

เสียงระเบิดดังจากอีกฝั่งของบ้าน แรงสั่นสะเทือนทำให้หิมะที่เกาะบน
กิ่งร่วงหล่นมาทับมาร่างใต้ต้นไม้ ชายหนุ่มนิ่วหน้า หันมองทิศทางที่เกิดระเบิด
กลุ่มควันและเปลวไฟพวยพุ่งเหนือยอดไม้

ความผันผวนมีสิ่งไม่คาดคิด เข้าชินแล้ว...แต่ก็ไม่อาจยับยั้งความรู้สึก
ภายในใจได้

"คนพวกรู้สึกอะไร" ชายหนุ่มเพ่งมองกลุ่มควันที่หลอยืนฟ้าหูแล้วว้าดีขึ้น
เสียงตะโกนเรียดร้อง เขาก้มมองร่างใต้หิมะอย่างคาดค้น "คนพวกรู้สึกอะไร
ทำไม่นายดึงมาอยู่ที่นี่"

มีอีกสั่นเทพยาณเกลี่ยหิมะที่เกาะบนหน้าอีกฝ่าย ปัดออกอย่างอ่อนโยน
ยกโชนใบหน้าที่มีเดือนครองของกรมพันธุ์ที่ดี เชือเดิด...เขามีได้หลงตัวเอง แต่
ทั้งเข้าและชายคนนี้มีโครงหน้าอ่อนโยนเกลี้ยงเกลา มองแล้วสบายตา อาจ
ไม่หล่อเหลาอย่างดาวาที่เห็นในโทรทัศน์ แต่อย่างน้อยก็ดึงดูดสายตาคนรอบข้าง
ได้บ้าง

ยิ่งมองยิ่งเหมือนมองดูตัวเองในกระจก เขารอหายเห็นวันที่คนคนนี้มีชีวิต
ที่ดี ครอบครัวที่ดี ความสุขที่ยืนยา ไม่ต้องทนทุกษ์กับความเจ็บปวด
แต่สุดท้ายก็ไม่มีวันได้เห็น...

คนที่เข้ามีม่องเสนอดามดิokaสที่จะมีความสุข...ชั่วันวันครึ่ง

ความผันไม่ควรคิดจริงจัง เกรวู้ด! แต่ทำไม่ได้ คนคนนี้กล้ายเป็นส่วนหนึ่ง
ของเข้าไปแล้ว ต่อให้ดีน้ำใจคนภายนอกดีใจ แต่ความรู้สึกได้ขึ้นใจ เหมือนมีส่วนหนึ่ง
ของเข้าขาดหายไป วูบหวาง ว่างเปล่า และเดียวดาย

"ไม่เป็นไร นายจะอยู่ในความทรงจำของฉัน จะคงอยู่ตลอดไป" ชายหนุ่ม
ลูบแก้มไว้เลือดฝาด แต่ไม่อาจห้ามอาการสั่น จึงจำต้องถอนมือออกจากอย่างเงียบจัง

ในความผันเข้าไม่มีความรู้สึกต่อสิ่งเร้า เหตุผลที่มีอ่อนเยี้ยนนี้ไม่ใช่เพรา
ความหนาava แต่เพราจะจิตใจได้รับผลกระทบอย่างหนัก เมื่อตนมีคนเอาจริง

กรีดแทงกลางใจ กระซากสิ่งสำคัญไปจากเข้า

ตื้ม!

"ไม่เห็นหรือว่าเขากำลังเครีย! ถ้าว่างนักจนมาระเบิดป่าเล่นก็ไปทำอย่างอื่น เพื่อสังคมและสิ่งแวดล้อมสิวะ! ตั้นไม่ในป้ายังมีประโยชน์มากกว่ามันชูร์ พวนนี้อีก!"

ตื้ม!

"โอ...เรีย!" ชายหนุ่มลูกเขี้ยน คิดจะไปดูว่าพากคนเหลวพากไห่มันทำลายความสงบของพืนป่า ทว่าแรงดึงที่ขาของเงงทำให้เขายุดชะงัก ก่อนก้มมองมือขวาซึ่งที่จับขาของเงงไว้

ดวงตาที่ปิดอยู่ลืมเขี้ยน เปิกโพลงจนเห็นลูกตาที่มีเส้นเลือดเด่นชัด ปากสีม่วงคล้ำเผือกออก เสียงแบบแห้งเปล่งคำญูดฟังไม่ได้ศัพท์

อะ...ผีหลอก?!

ผีหลอกในความฝัน!

ชายหนุ่มตัวแข็งที่อเมื่อนโคนแขนแข็ง ได้แต่มองคนที่ควรหมดหมายใจพยายามเอ่ยบางอย่างกับเขา หลังจากทำใจรับรวมสติและความกล้าสักพัก ชายหนุ่มก็เข้มความกล้า ย่อตัวลงเพื่อฟังสิ่งที่อีกฝ่ายพูด

"มา..."

"...?" เขาย่อตัวลงอีก ไม่แน่ใจว่าได้ยินอะไร

"มาหาข้า...ข้าต้องการเจ้า"

ใครเข้าไปหาผีที่เรียกตัวเองกันเล่า! ต่อให้ผู้กันกันแค่ไหน แต่มาในรูปแบบนี้ก็เมื่อเอาจริง

ชายหนุ่มไม่ทันได้ยับถอยหรือพุดอะไรตอบกลับ อีกฝ่ายก็ยืนมืออีกข้างมาสัมผัสแก้ม ชั่ววินาทีนั้นเขารู้สึกถึงไออุ่นที่ส่งผ่านมา ก่อนภาพทุกอย่างจะดับ去 จนสูความมืดและความหนาวเหน็บ

"พางเหรอ เจ้าจะนอนถึงเมื่อไร ตื่นได้แล้วว"

หนวกหน่วย...

"เจ้าบอกว่าอย่างไปตลาดกับข้า ไม่อยากขังตนเองอยู่แต่ในห้อง เหตุใดไม่กระตือรือร้นอย่างปากว่า"

ร่างผอมแห้งบนเตียงไม้ข้อยันไปมา พลิกตัวหันหลัง ยกมือปิดหูหนีเสียงเรียกน้ำรำคาญ แต่ผ้าห่มที่ถูกดึงออกพร้อมเสียงป่นข้างหน้าทำให้ต้องล้มตาอย่างจังเงียบ

คนบนเตียงขี้ตัวพลาหัวหาวหยอด เหลือบมองหนูงวัยกลางคนที่ยืนเท้าเข้าข้างเตียง

แม่บ้านของหอพักมาทำอะไรในห้องเขา มันเป็นพื้นที่ส่วนบุคคลไม่ใช่ห้องไว เคราสิทธิ์ที่ไหนบุกเข้าห้องคนอื่นกัน แย่ชะมัด สงสัยต้องว่องเวียนเจ้าของหอดเสียแล้ว

ว่าแต่...แม่บ้านคนนี้เป็นใคร ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน

"เมื่อคืนคงเผลอค่าน้ำราจนดีกตามเคย อย่าคิดว่ามารดาเจ้าไม่รู้เรื่องเข้า!
ขึ้นชั้นชาติดาจะ枉ายหมด"

นางดา? แม่เขามาเยี่ยมตั้งแต่เมื่อไร จำได้ว่าแม่มีประชุมงานต่างจังหวัดนี่นา

หลังจากหนูงวัยกลางคนออกจากห้องไป คนบนเตียงก็งึ่งกึ่งหลับหันศีรษะมองรอบห้องอย่างมึนเบลอ แสงเดดที่ส่องผ่านหน้าต่างແยงดาจนต้องหัวติด

เมื่อคืนเข้าปิดผ้าม่านก่อนนอนไม่ใช่เหรอ

เด็กหนูนี่ใช้สองมือถ่างตามรองรับด้วย ห้องมีขนาดเล็กกว่าหอพักที่เขารอยเครื่องเรือนเป็นไม้ทั้งหมด ทั้งยังมีแค่เก้าชั้น ใครเขายอนในห้องเขาไป ไม่ยอมหรือ?!

หรือเขาแค่ติดไฟไปเอง? สงสัยเมื่อคืนทำงานหนักจนสมองเบลอ ล้างหน้าล้างตาสักหน่อยคงดีขึ้น

เสียงเตียงเรียดอืดทำเอาเด็กหนูนุ่มนวดคิ้ว สัมผัสผ้าบู๊ที่นอนก็รู้สึกหายใจไม่คุ้นเมื่อ แข็งเกินกว่าจะนอนหลับสบาย เด็กหนูนุ่มลุกจากเตียง เดินผ่านกระจากห้องเหลืองที่วางอยู่บนเตียง เกาสะท้อนบนนั้นทำให้เขายุดชะงัก

"สมัยนี้เมื่อคืนใช้กระจุกทองเหลืองด้วยเหรอ" เสียงเด็กหนูนุ่มเหมือนเด็กวัยรุ่น

ทำให้สับสนกว่าเดิม เด็กหนุ่มชี้ยื่ด้าแรงๆ เป็นตามองเวลาสะท้อนในกระจก ลองเปลี่ยนอีกครั้งเพื่อยืนยันกับตนเอง

เสียงเพิงแต่กหน່ມ โครงหน้าเล็กดูซูบโกรಮ ไหนจะมือสองข้างที่ผอม เกือบเห็นกระดูก สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องปกติ เด็กหนุ่มยกกระจากห้องเหลือบซึ่งมาส่องใกล้ๆ ภาพเวลาสะท้อนที่เห็นทำลายระบบความคิดทั้งหมดอย่างไม่เหลือซึ่งดี

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน?!

รู้อยู่แล้ว

มุ่ง芳เหอ คนในความฝัน

ตลาดยามเข้าครึ่งคืนด้วยผู้คน พ่อค้าแม่ค้าเรียกลูกค้าให้แวงเวียนมา ยังร้านของตน กลิ่นอาหารและสมุนไพรอย่างอ่อนโยนเส้นเล็กที่แออัด เสียงพูดคุยถามไถ่สาวทุกชีสุกคิดบ่มให้ได้ยินตลอดทาง แม้แต่แม่ค้าขายผัก ยังซักสวนมารดาของเขางานหนา

"ต่าแก่นะหรือ เออะ! เมื่อคืนมาหัวรำนำประหนึ่งผิดบจากหลุมศพ ข้าอยากฝังกลบสามีให้รู้แล้วรู้อด บ้านช่องไม่ดูแล งานการไม่ทำ เวրกรรม ของข้าโดยแท้ ไม่รู้ชาติก่อนข้าทำกรรมได้ไว ชาตินี้จึงได้สามีไว้ประโยชน์ ยิ่งกว่ารัชพีชในสวนผัก"

"เจ้าควรเชื่อหมอดูท่านนั้น เขาว่าเจ้าจะดวงตกเรื่องคู่ครอง แต่เจ้าก็ยัง ดื้อเดิ่งแต่งเข้าบ้านสามี แล้วเป็นอย่างไรเล่า สุดท้ายเจ้าก็ต้องยอมรับในสิ่งที่ เจ้าเป็นคนเลือก"

"ข้าเลือกเขามาเพราเมื่อก่อนเข้าไม่ใช่คนไว้ประโยชน์ เช่นทุกวันนี้ ข้าคิด ว่าเข้าจะทำให้ข้าไม่ทุกข์ร้อน แต่ที่ไหนได้...บุรุษก็คือบุรุษ เห็นสุราสำคัญกว่า ภรรยา"

มุ่ง芳เหอ กอดตะกร้า ยืนมองมารดาตนกับแม่ค้าขายผักนินทาตาก ที่นอนอีดอยู่บ้าน เด็กหนุ่มยืนตรงนี้เก็บสองเครื่อง* แล้วแต่ไม่มีที่ทำว่ามารดา จะยอมผละจากแรงขายผัก ขาดคอมแห้งของเขาริมไม้รั้นคง ทั้งๆที่ยังข้าม

* เครื่องคือหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

ขยับข่าวบรรเทาอาการเมื่อยล้า พ่อค้าขายปลาที่อยู่แหงข้างเดียงมองเข้าด้วยสายตาเห็นใจ

คนในโลกนี้กับคนในโลกที่เขาจากมาแทบไม่มีอะไรแตกต่างกันเลย
ยังคงชอบเรื่องซูบซิบนินทา เอยถึงสามีบ้านบุ้นกรวยบ้านนี้และเพื่อนข้างบ้าน
"ข้าไปแหงชาลาเปาตรวงนั้นได้หรือไม่"

มารดาหันมาพยักหน้าเชิงอนุญาต ก่อนหันกลับไปหัวเราะกับแม่ค้าขายผัก
พากผู้หญิงที่นี่ซ่างเม้าท์ยิ่งกว่าพากผู้หญิงในมหาวิทยาลัยของเขามาเสียอีก
เด็กหนุ่มยกยิ่มอ่อนใจ ก่อนกอดตะกร้าที่มีวัตถุดิบข้างใน ดินแทรกผุ้งชนอย่าง
ระมัดระวัง

ถ้าเขาเหลือเศษดุดล้มมีหวังร่างกายผอมแห้งนี้คงมีรอยฟกช้ำแน่ เจ้าของ
ร่างเดิมไม่ค่อยแข็งแรง ร่างกายจึงน่าเห็นเช่นนี้ แตะนิดสัมผัสนหน่อยก็
เกิดรอยง่ายดาย

ตั้งแต่ตื่นขึ้นมาในโลกนี้ความทรงจำของเจ้าของร่างเดิมก็เหลืออันเดียวมา
ชายวนเป็นชาอย่างช้าๆ ทำให้อาการปวดหัวไม่รุนแรงนัก ระหว่างที่ตาม
มารดาามาจ่ายตลาด เขาก็ทบทวนความทรงจำไปพลาทางมองสภาพแวดล้อม
ที่นี่ไปพลาง

โลกแห่งนี้คือจิตใจในป่าที่เห็นในภาพยันตร์หลายเรื่อง บ้านเรือน
ในโลกนี้เหมือนเมืองโบราณที่เข้าเคยไปเที่ยวที่ประเทศจีน อีกทั้งเสื้อผ้า
เครื่องแต่งกายยังเป็นยุคเก่า สำเนียงจีนโบราณเป็นสิ่งยืนยันว่าเขายัง
ท่ามกลางวัฒนธรรมสมัยก่อน

ที่แรกสงสัยว่าเหตุใดเข้าใจภาษาจีน ทั้งที่เขานeverทักษะด้านภาษาจีน
เลยสักนิด แต่เมื่อพิจารณาอย่างรอบคอบก็เข้าใจทันที เพราะร่างที่เขามีอยู่
ตอนนี้เป็นคนของที่นี่ วิญญาณคนนอกอย่างเขาก็จะพลองเข้าใจภาษาไปด้วย

เจ้าของร่างเดิมมีนามว่า 'มู่ฟางเหอ' อายุสิบเจ็ดหน้า ร่างกายผ่ายผอม
รวมกับคนป่วยระยะร้ายแรง เนื้อหนังมังสาหงน้อยนิด กลัวว่าจะปลิวหาย
ตามลมหากวันเดลอนเรց แต่เสื้อผ้ากลางเท่ากลางใหม่กับเรือนผัมสีดำที่
หวีเรียบร้อยทำให้ดูไม่เหมือนเด็กอุดอยากข้างถนน

โชคดีที่กรรมพันธุ์ของบิดาไม่ใช่คนรุปปรางเตี้ย ดังนั้นบุตรจึงได้ส่วนดีมาด้วย ไม่แคระแกร็นเหมือนคนขาดสารอาหาร ถ้าเพิ่มน้ำหนักอีกสักหน่อยคงดูดีไม่น้อย

มุ่งทางเหอเป็นบุตรคนที่สองของสกุลมูบิดาเป็นพ่อค้าขายฟืนซึ่งว่า 'มู๊หิลว' รูปปรางสูงใหญ่มีแขนส่วนเกินลงพุง ยามว่างบิดาจะใช้มีมำทำเครื่องเรือนขึ้นใหม่ ทัดแทนเครื่องเรือนที่ชำรุดผุพัง เดียวที่มุ่งทางเหอใช้นอนก็เป็นผลงานของบิดา

ฐานะของสกุลมูไม่ร่ำรวยแต่ก็ไม่ชั้ดสน เรือนไม่สองชั้น มีลานดินสำหรับผ้าฟืน กองฟืนทั้งหมดจัดเก็บในห้องเก็บฟืนหลังบ้าน ทุกพื้นที่สะอาดสะอ้าน ด้วยฝีมือมารดา นางไม่ต้องการให้บุตรชายอยู่บ้านสักปีก็เลอะเทอะ เพราะเกรงว่าเข้าจะยิงป่วยหนัก

มารดาของมุ่งทางเหอแซ่จิง นามว่าอัน คนเดียวกับหญิงวัยกลางคนที่ปลูกเข้าตอนเข้า นางตัวเล็ก แต่เรียวแรงไม่เล็กอย่างขนาดตัว สามารถช่วยสามีผ้าฟืนได้หากวันใดสามีปวดหลัง แข็งแกร่งกว่ามุ่งทางเหอที่เป็นบุรุษเสียอีก แต่จะทำอันใดได้ มุ่งทางเหออ่อนแอเกินไป แค่ตักน้ำใส่โคงหลังบ้านก็เกือบลมจับหายครั้ง

นอกจากนี้มุ่งทางเหอจะมีสาวคนหนึ่งซึ่งชื่อ 'มุ่งจางลี่' เกิดก่อนเข้าหลายปี เมื่อначพันวัยบึกบิ่นสองปีก็แต่งเข้าตระกูลพ่อค้า อาศัยอยู่บ้านสามีที่เมืองชายทะเล นางเป็นภูมิที่ปกครองดูแลทุกอย่างในบ้าน รวมถึงอนุภรรยาสองคนของสามี

ถ้าเป็นปกติเช่นครอบครัวอื่นสุนหยินและอนุย่อไม่มีทางอยู่ร่วมกันได้แต่มุ่งจางลี่กลับปราบพยศ ดึงอนุทั้งสองเป็นพวากชน คอบปรามสามียามออกนอกลุ่นอภิทาง

พี่สาวทั้งสองคนและแข็งแกร่งอย่างไม่น่าเชื่อ ผิดกับน้องชายที่หยิบจับสิ่งใดเป็นต้องมีอิมั่นทุกที

อ่อนแอก...อ่อนแอเกินไป คนที่เคยเป็นนักกีฬาสมัยรุ่ยมอย่างเขาต้องรู้สึกเวทนาตามเองและเจ้าของร่างเดิมอย่างมุ่งทางเหอไม่ได้

ท่าว่ามุ่งทางเหอที่เขายังฝันถึงได้จากไปแล้ว วิญญาณในร่างนี้มีแค่เขา...

เข้าที่มาจากการอีกโลก ชีวิตต่อจากนี้มีเพียงเขาที่ต้องเผชิญและแบกรับ

ไม่รู้เทพองค์ใดกลั้นแก่ลัง ดึงวิญญาณ 'นิรัช' นักศึกษาตัวน้อยฯ คงจะปลุกกรรมศาสตร์มายัดใส่ร่างมู่ฟางเหอในโลกนี้ อีกทั้งยังเป็นช่วงเวลา ก่อนที่มู่ฟางเหอจะสิ้นใจ

หรือเทพองค์นั้นต้องการให้เขาแก่ไขโชคชะตาของมู่ฟางเหอ? ดูท่า ความคิดนี้จะเป็นไปได้ที่สุด

ร่างของเขainในโลกก่อนอาจนอนให้ตายไปแล้ว เนื่องจากเขายอมทำงานหนักติดต่อกันทั้งสัปดาห์ไม่ได้หลับแม้แต่ตื่นเดียว มีความเป็นไปได้ว่า ระบบร่างกายคงไม่ไหว ผลักไสวญญาณของเขากลับจากร่าง จากนั้น เทพสักองค์ก็พาเขามาที่นี่ ทุกอย่างดูประจวบเหมาะเจาะเหมือนอยู่ในแผนการ ของเทพแห่งโชคชะตา

เยี่ยมไปเลย...

เยี่ยมไปเลยบ้านท่านเทพสิ!

เมื่อนึกถึงมาตรากของเขากับน้องชายที่อยู่โลกนั้น นิรัชก็อดปวดร้าวในใจ ไม่ได้ เขาจากมาจะทันหัน ไม่มีโอกาสจะบอกลาด้วยซ้ำ หวังว่าคนทางนั้น จะไม่ทุกข์ใจกับความตายของเขานานนัก เขายօยกให้ครอบครัวใช้ชีวิตต่อไป ปล่อยวาง และไม่จะปลักกับความโศกเศร้า

อย่างน้อยเขาก็ไม่มีห่วง ครอบครัวไม่ได้ขาดสนับหรือเดือดร้อนอะไร มาตรา สุภาพแข็งแรง เป็นหงູງแกร่งที่เลี้ยงดูครอบครัวมาเป็นสิบปี เขายังว่ามารดา จะไม่ร้องไห้เรื่องเขามากเกินไป

น้องชายที่อายุห่างกันสามปีก็กำลังจะเข้ามหายาลัย เป็นว่าที่ สักด้าแพทย์ฝีมือดี เด็กนิดาดแสนเก่งกาจคนนั้นจะต้องมีอนาคตที่สดใสรออยู่ แน่นอน

นิรัชคิดว่าเขาสามารถใช้ชีวิตในโลกนี้อย่างหมดห่วง ไม่มีเรื่องค้างคาวใจ สามารถปล่อยวาง แม้ยังเสียใจที่แยกจากครอบครัว แต่เขาก็ต้องมีสติ ค่อยมองสถานการณ์ปัจจุบัน คิดว่าควรทำอย่างไรเพื่อไม่ให้จบชีวิตเหมือน มู่ฟางเหอคนก่า

สิ่งที่เกิดขึ้นแล้วไม่อาจย้อนคืน เขาในตอนนี้คือมุ่งฟางเหอ จะมีรวมกับอดีตไม่ได้ ด้วยมีชีวิตต่อไปในฐานะมุ่งฟางเหอ เป็นบุตรที่ดีของมูอี้ลิวและจิงอัน เป็นน้องชายที่ดีของพี่สาว และที่สำคัญที่สุดคือสืบหาความจริงเกี่ยวกับความพยายามของมุ่งฟางเหอ เขาเชื่อว่าจากการตายที่เห็นในฝันต้องมีบางอย่างอยู่เบื้องหลัง

ปีก!

"เดินมองทางหน่อยเจ้าหนู!"

"ขออภัยขอรับ" มีคนชนเด็กหนุ่มเกือบหมายหลัง ชายแก่คนหนึ่งคัวจับแขนเขาไว้ทัน ไม่เช่นนั้นสะโพกเด็กหนุ่มคงกระแทกพื้นจนช้ำเขียว

"อื้หยา! ไyeเจ้าจึงผอมอย่างนี้ ข้าวตอกถึงห้องบ้างหรือไม่" ชายแก่มองมุ่งฟางเหอแล้วสายหน้าอย่างเคร้าใจ "เคนี่เป ข้าແປງชาลาເປາໄຫ້ລູກນີ່"

มุ่งฟางเหอจะพริบตา/runing สภาพเขาเหมือนเด็กอดอยากไม่มีอันจะกินหรืออะไร

"ไม่เป็นไรขอรับ ท่านตามเก็บไว้เด็ด" อย่างไรก็ต้องรักษาภาพลักษณ์เด็กหนุ่มหน้าซื่อไว้ก่อน รับของคนอื่นมาจ่ายๆ คงดูไม่ดีนัก

"ข้าวีอีกเยอะ เจ้าอย่าได้เกรงใจ" ชายแก่ยัดชาลาເປາໃສນือเด็กหนุ่มก่อนมองตะกร้าที่มีแต่ผักและปลาของมุ่งฟางเหอ "เจ้าต้องกินเนื้อยะ.." คราวหน้าคราวหลังก็เดินระหว่างหน่ออย ร่างกายเจ้าดูอ่อนแอกว่าข้าเสียอีก ล้มครั้งเดียว มีหวังกระดูกหักเป็นแผล

"ขอบคุณท่านตา ข้าจะระวังตัวมากกว่านี้" แม้จะอับอายในความอ่อนแอของตนแต่เมื่อฟางเหอกรับน้ำใจ เขายังมีหัวใจชายแก่เล็กน้อย ก่อนเดินกลับไปป่ามาวัด

ได้ของพรีด้วยล่ะ!

นิสัยของนิรรัชกับมุ่งฟางเหอแบบไม่ต่างกันมากนัก ดังนั้นเขาจึงไม่ต้องแก่ลังสมรอยเป็นมุ่งฟางเหอ แค่เป็นตัวของตัวเองก็ทำให้มูอี้ลิวกับจิงอัน เชื่อสนิทใจ

จิงอันคุยกับแม่ค้าขายผักเสร็จแล้ว นางซื้อเนื้อคือกีลึกน้อย จากนั้นพา

มุ่งฟางเหอเดินอ้อมตลาด หลีกเลี่ยงผู้คนแออัด บ้านสกุลมูอู่ห่างจากตลาดไม่ไกล เดินเท้าไม่นานจะเห็นป้ายร้านและได้ยินเสียงผ่าฟืนของบิดา

ทว่าวนนี้คนจ่ายตลาดเบื่อเป็นพิเศษ กว่าจะพ้นเขตตลาดก็เสียเวลาเกือบหนึ่งคืบ ตراكอเล็กซังถนนมีเสียงแบลกๆ เลิดลดอกอ่อนมา márada เว่งให้เข้าเดินผ่าน นางกลัวว่าจะเจอโจรตักปล้นหรือกลุ่มคนอันธพาล

มุ่งฟางเหอกอดกระชับตัวผ้าก์ที่มีชาลาเปาวงแรมบนผ้าก้อกที่พลาสเร่งปีให้ไว้ให้ความเร็วท่ามารดา

"เมี้ยว"

"หือ?" มุ่งฟางเหอหยุดชะงัก ก่อนเหลือบมองตรงอคติข้างอย่างสงสัย

เสียงร้องของแมวดังอีกครั้ง พังคุคล้ายเมวตันน้ำได้รับบาดเจ็บหรือไม่ ก็กำลังหวาโซ มุ่งฟางเหอคิดจะบอกมารดาแต่ทางกลับเดินลิ่วไปไกล แม้จะเรียก ก็คงไม่ได้ยิน เด็กหนุ่มจึงตัดสินใจเดินไปดูเพียงลำพัง ตراكค่อนข้างมีดเดย়ัง พอมองเห็นอยู่ มุ่งฟางเหอพบว่านาอกจากแมวตามตัวจ้อยังมีครุคนหนึ่ง นอนอยู่ด้วย

ร่างสูงใหญ่ในชุดคลุมสีดำเก่าๆ นอนตัวคุดคู้ข้างลังไม้ที่แตกหัก แนวเดียว ตัวหนึ่งซูกอยู่ในอ้อมแขน มันเงยหน้ามองมุ่งฟางเหอ ร้องเสียงແບะหึ้ง คล้ายกำลังหิว ดวงตากระพริบๆ อย่างรวดเร็ว หูหันไปดูที่เด็กหนุ่มตาแป๊ว ตรงคอมีผ้าสีเหลือง ผูกไว้ ทำให้มันดูน่ารักน่าซังเหมือนเด็กน้อย

คนรักสัตว์อย่างนิรัชแทบไม่ต้องคิด เขาเต็ดใบกะหล่ำปลีวางบนพื้น ก่อนนำชาลาเปาลูกเล็กวางข้างบนอีกที จะได้ไม่เปื้อนดินเปื้อนสิ่งสกปรก

"เอานี่ ข้าให้"

แมวน้อยขับจูง มันได้กลิ่นอาหารจึงร้อง "เมี้ยว" เรียกชายร่างสูง ทำนองว่า 'มีมนุษย์เข้าของกินมาให้เราด้วย'

มุ่งฟางเหอไม่ค่อยอดดูว่าชายร่างสูงจะตื่นขึ้นมาหรือไม่ เด็กหนุ่มรีบหันหลังกลับ เมื่อมารดาตะโกนเรียกชื่อเขา

"ฟางเหอ! รีบมาเร็ว ท่านพ่อเจ้าอภินิข้าวอยู่นะ"

"ข้ากำลังไป"

เด็กหนุ่มสาวเท้าห่างจากตราช กะรังวีบเพียงไม่กี่ก้าว ก็เริ่มเห็นอยู่ สุดท้าย ก็ยืนพักหายใจครู่หนึ่งก่อนเดินต่อ

หลังเด็กหนุ่มกับมารดาเลี้ยวต่องมุมถนน ร่างสูงในชุดคลุมซ้อมชื่อกี ลีมตาขึ้น จ้องมองกระหล่ำปลีกับชาลาเปา แมวน้อยเดินวนรอบชาลาเปาพลาง ดูดมองกันว่ากินได้หรือไม่ มันร้องเรียกชาหย่นุ่มด้วยดวงตาเป็นประกาย

มือหนาซึ่งมีคราบเลือดแห้งกรังหยิบชาลาเปาขึ้นมา แบงออกเป็น สองส่วน วางครึ่งหนึ่งบนใบกระหล่ำปลีให้แมวน้อยลิ้มลอง ส่วนตัวเอง กัดชาลาเปาอีกครึ่ง เมื่อมีรู้สึกถึงยาพิษจึงส่งชาลาเปาที่เหลือเข้าปาก ก่อน ผุดลูกยื่นพลางคุ้มแมวคำไว้ในข้อมแขน แล้วทิ้งสองกิรินภายในหายไปจากตราช ทิ้งไว้เพียงใบกระหล่ำปลีที่มีเศษชาลาเปาหลงเหลืออยู่

ผ่านมาเกือบครึ่งเดือนตั้งแต่ใช้ชีวิตในสุนัขผู้芳เหอ เข้าช่วยบิดา ดูแลร้าน ช่วยมารดาทำอาหารและทำงานบ้านท่าที่ร่างกายจะอำนวย

มูฟงเหอถือตะกร้าสารเดินไปท้ายหมู่บ้าน มารดาอย่างได้ดูกอไม่มามา ใส่แจ็กกันในห้องนอน เด็กหนุ่มจึงอาสาไปเดี๋ดมาให้ ถือโอกาสเดินเล่นข้างนอก ชื้นชากับกันอยุคโบราณ สำรวจวิธีชีวิตชาวบ้านและการละเล่นของเด็กๆ ในยุคสมัยนี้

ร่างผอมบางนั่งยองได้ต้นไม้ ตะกร้ามีดอกไม้สีชมพูจำนวนหนึ่ง เขาก็บอกไม่เสร็จแล้ว แต่เลือกนั่งเล่นรับลม ไม่รีบร้อนกลับบ้าน ขณะเดียวกัน ก็ครุ่นคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อสามวันก่อน

สามวันก่อนความทรงจำในสวนลึกผุดขึ้นมา ไม่ใช่ความทรงจำของ มูฟงเหอ แต่เป็นของนิรัช เขาจำได้ว่าหนึ่งในสาเหตุที่เขาฝันถึงมูฟงเหอคือ หนังสือเล่มหนึ่งที่เพื่อนในคณะแนะนำ ช่วงนั้นเขาค่อนข้างว่างเจิงยืนหนังสือ จากเพื่อนมาอ่านฝ่าเวลา

หนังสือเล่มหนาปกสีขาวแนวรายบทรภพ เข้าใจเวลาเสาร์อาทิตย์ค่ำนิยาย จำนวนสี่ร้อยหน้าจบ หลังคืนหนังสือเพื่อนไปเขาฝันถึงมูฟงเหอซึ่งเป็น ตัวละครในนิยายเรื่อง 'ลำนำรากบุปผาขาว' นิยายที่ค่อนข้างโด่งดังในขณะนั้น

มุ่งฟางเหอเป็นตัวประกอบที่ไม่มีบท ไม่สำคัญหรือได้เด่นเท่าตัวเอก แต่เขากลับผันถึงมุ่งฟางเหอเลี้ยอย่างนั้น เมื่จะสังสัยว่าเหตุใดอิกฝ่ายจึงมีหน้าตาเหมือนเขา แต่สุดท้ายก็เลือกปิดความกังวลของไป ไม่อยากคิดมาก เพราะเห็นว่ามันเป็นแค่ผืน

ในความผันออกจากมุ่งฟางเหอ เขายังเห็นตัวละครอื่นใน 'ลำนำรักบุปผาชา' ตัวละครเหล่านี้มีบทบาทตรงตามที่เขียนไว้ในนิยาย มุ่งฟางเหอเคยพูดหน้าตัวเอกฝ่ายชายและหญิง แต่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ เป็นแค่ชาวบ้านจีดจางในนาคำคัญหลายจาก

ตอนนั้นรู้ว่ากำลังแสดงบทบาทตัวประกอบอย่าง 'มุ่งฟางเหอ' ผู้เจอเหตุการณ์ที่มีเหล่าตัวละครหลักออกมายอดแล่นตามพล็อตนิยาย

เขาคงต้องเป็นคนผ้าดูดพากตัวละครหลักเหมือนอย่างที่มุ่งฟางเหอคนก่าทำแล้วจากนั้นล่ะ?

เด็กหนุ่มเงยหน้ามองห้องท่องฟ้าสีคราม ศิริบางขมวดมุน คำถามมากมายผุดเต็มหัว ทำไมเขาผันถึงมุ่งฟางเหอ ทำไมเข้าข้ามายังโลกนี้ จากการตายของมุ่งฟางเหอจะมาถึงเมื่อไร เขาจะหลีกหนีจากมันได้หรือไม่

ความทรงจำตกค้างของมุ่งฟางเหอทำให้รู้ว่ามุ่งฟางเหอจะตายช่วงเหตุสุ่นรายระหว่างแครัวน ก่อนสิ้นฤดูหนาวนั้น ก่อนสงครามจะปะทุแล้วทำลายชีวิตผู้คนในเขตสุรุ่ว ก่อนจากสุดท้ายระหว่างพระเอกกับตัวร้าย ทุกอย่างจะเกิดขึ้นในตอนท้ายของนิยาย

ยิ่งคิดยิ่งเจอทางตัน เขายังไม่เห็นหนทางแก้ไข คงมีแต่สรวรค์ที่รู้คำตอบ...

"เมี่ยง"

นายนัต้าสีน้ำตาลตัวดมของแมว加大ที่กระโดดออกมานจากพุ่มไม้ หิ่งมุนชย์หนึ่งสตั๊กขันปุยต่างสบตา กันเนินนาน ก่อนสิ้นมีชีวิตเล็กจัดอยจะก้าวเท้าเข้าหาเด็กหนุ่ม

"เจ้า...แมวที่ต้องการนั้น?" เขายำฝ่าสีเหลืองที่คอของมันได้

"เมี่ยง!" มันตอบรับ เชิดคอขึ้นราวกับบอกว่า 'ใช่แล้ว! ข้าคือแมวที่

ส่งงานตามตัวนั้น'

มูฟางเหอยื่นเมือไปหา แมวดำก้มดมเมือเขาก่อนเลียปลายนิ้วสองสามที่ สัมผัสสากของลิ้นแมวทำให้จักจี้ เด็กหนุ่มถือวิสาสะคุ้มเจ้าตัวเล็กขึ้นมา ในระดับสายตา

"อกมาเล่นไกลจัง เจ้าของไปที่ได้เสียเล่า" ชายชومซื้อที่ขายเห็นในตรอก ต้องเป็นเจ้าของแมวย่างแน่นอน ไม่ เช่นนั้นแมวคงไม่นอนขาดตัวในอ้อมแขน ชายคนนั้น

"เมี่ยว"

"ข้าพังภาษาแมวไม่ออกหรอกนะ"

"เหมี๋ยว?"

"น่าเสียดายที่ข้าไม่ได้พกพาหราหมาด้วย เจ้าหิวหรือไม่"

มันยกคุ้งเท้าแตะคาดเด็กหนุ่ม

"กำลังอ้อนข้าอยู่หรือ น่ารักจังเลย" เขายกขี้มพลางจุมพิตคุ้งเท้าสีดำ อย่างไม่นึกรังเกียจ ไม่ว่าแมวตัวนี้จะเหยียบยำดินสกปรกเพียงใด เขาก็ยังรู้สึกเอ็นดู

แมวดำดินออกจากมือเด็กหนุ่ม เดินไปหยุดตรงพุ่มไม้ ก่อนเอื้ยวคอมอง มูฟางเหอ

"อะไรหรือ"

"เมี่ยว" มันข้องเรียกเมี่ยวฯ คล้ายกำลังเชิญชวนเด็กหนุ่มให้ตามมันไป

"เจ้าจะพาข้าไปที่ใด"

มูฟางเหอเดินตามกันเจ้าแมวน้อย ทู๊ได้ยินเสียงน้ำใจจากที่ใกล้ พอดีนอึกสักพักก็เห็นธารน้ำสายเล็กหลบอยู่หลังพุ่มไม้ แมวดำกระโดดไปอยู่บนโขดหินริมธารน้ำ ร้องเรียกมูฟางเหอให้มาหามัน

เด็กหนุ่มเดินไปหาอย่างนุงงง ก่อนสะดึงตกใจเมื่อเห็นร่างสูงในชุดคลุม สีดำ ภาชนะเมื่อวันที่เจออึกฝ่ายครั้งแรกดูชี้่นในหัว เข้าจำได้ว่าสภาพอึกฝ่ายดูดีกว่านี้ แต่นี่วันนั้นดูชومซื้อเพียงได้วันนี้ยังดูชومซื้อมากกว่าเดิมหลายเท่า ดาบสีดำตกอยู่ข้างกาย

เจ้าแม่พาเขามาหาเจ้านายมันอย่างนั้นหรือ

มูฟังเหอนั่งคุกเข่าห่างจากชายชومซื่อ ไม่กล้าเข้าใกล้ กลัวว่าอีกฝ่ายจะตื่นมาเอาดาบพื้นคอเขา บางที่ชายคนนี้อาจเป็นทหารหรืออาจเป็นนักโทษที่หลบหนีจากที่ได้สักแห่ง ชุดสีดำเป็นคราบดินและเลือดที่แห้งจนกลืนไปกับเนื้อผ้า

เข้าครัวทำอย่างไร พากย์คนนี้ไปทำแพลงที่บ้าน? ไม่ได้...เข้าจะพากนแปลงหน้าไปที่บ้านได้อย่างไร เกิดกลางดึกๆ ขึ้นมา乍ครอครัวเข้าเล่า

"เมี่ยว" แรมคำถูกโภสีข้างชายในชุดดำ ก่อนหันมองมูฟังเหอ แล้วอุดออดหันมองไปที่ว่า 'ช่วยเจ้านายข้าด้วย เข้าบัดเจ็บ ใกล้จะตายแล้ว'

อ่า...เจอสายตาม่าสั่งสารแบบนี้ มูฟังเหอจะทำใจแข็งได้นานเท่าไดกัน

"ท่าน...ท่านได้ยินข้าหรือไม่" เขากลอนยืนมือไปประกิด แต่ก็ไร้ปฏิริยาตอบกลับ

ถึงจะหาดกลัวควบคุมเหลือด แต่เด็กหนุ่มก็พยายามเข้าไปใกล้อีกฝ่ายยืนมือเขย่าหัวให้เหลือพยายามเรียกสองสามครั้ง แต่ดูท่าจะหมดสติอย่างสิ้นเชิง

ครั้งก่อนอีกฝ่ายนอนในมุ่มมีดจึงยกสังเกตเห็น แต่คราวนี้มูฟังเหอสามารถเห็นหน้าอีกฝ่ายได้ชัดเจน ติดอยู่ตรงหน้าหากที่ปักปิดใบหน้าครึ่งใบไว้จึงเห็นแค่จมูกกับปาก ข้างแก้มมีคราบเลือด ดูท่าจะกระซิ่นมามาโดยตอนนี้จะหาได้ยากสำหรับคน

เขายพยายามนึกบททวนว่าคุณคนนี้ป่วยด้วยไข้ในฝันปางหรือไม่ จะถือวิสาสะดึงหน้าหากออกก็กลัวว่าอีกฝ่ายจะสะดุ้งตื้นแล้วบีบคอเขา

ถ้าเกิดเป็นตัวร้ายในนิยายล่ะ?

เอ...ตัวร้ายโนล้อกามาร์กอมพระเอกนี่นา อีกทั้งจากนั้นก็ไม่ใช่ที่นี่ด้วยแต่เป็นจกในตลาดต่างหาก หรือว่าคุณคนนี้จะเป็นหนึ่งในตัวประกอบสักคน?

คนสวมหน้าหากในเรื่องก็มีน้อยคน โดดเด่นที่สุดคือตัวร้ายจากแคร์วันข้างเคียง ผู้ทำสิ่งความกับแคร์วันของพระเอก ราศีตัวร้ายในนิยายมีส่างๆ ลุ่งมีความเป็นชนชั้นสูง จะมานอนแข็งแรงตรงนี้ก็ไม่ใช่

เด็กหนุ่มครุ่นคิด อืม...ก็แค่ตัวประกอบเท่านั้นแหล่ะ อย่าคิดให้ปวดหัวเลย

"แต่จะปล่อยไว้ก็ไม่ได้ ทำอย่างไรดี" ร่างกายเข้าอ่อนแครเช่นนี้ อายุหวังว่าจะแบกชายซอมชื่อไปสิ่งบ้าน แค่คือการเร่งยักษายหนั่งขึ้นก็เกรงว่ากระดูกแข่นจะหักเสียก่อน

เสื้อผ้าของชายนั่นจึงขาดตรงช่วงท้อง มีคราบสีเข้มคล้ายเลือดแห้งกรัง คาดว่าในน่องมีคมทำร้ายมาก่อนหน้านี้ เห็นรอยแผลวับๆ รวมๆ ผ่านรอยแยกของผ้า แต่ปากแผลปิดแล้ว ไม่มีเลือดไหลซึม แล้วไอบุรุษผู้นี้ยังสลบไส้ลอดอยู่อีกเล่า

น้ำฟางเหอเก็บผลไม้ป่าข้างทางมากองตรงหน้าชายนั่น

"ข้าจะกลับไปเยาฯ บางทีพ่ออาจมีผลไม้ร่วมผ้าที่ข้ามอยู่ไม่เห็นถ้าพ่อตื่นกินผลไม้ร้องห้องก่อน ข้าจะหาอาหารในครัวมาให้" แม้ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะได้ยินหรือไม่ แต่ก็พูดทิ้งท้ายโดยไม่ลืมกำชับแมวคำด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "ดูแลเจ้านายของเจ้าให้ดี อย่าให้หลุดกัน ข้าจะรีบกลับบ้าน"

น้ำฟางเหอไม่รู้ว่าเมื่อเขาเดินทิ้งทางออกมานา ชายที่คิดว่าหมดสติกลับลืมตาขึ้นมามองแผ่นหลังเด็กหนั่งไปจนลับสายตา

2

นางเอกเล่นตามบท แต่เขามีบทด้วยหรือ

มารดาถามว่าจะเอตัดบัญชาไปให้ใคร มุ่ฟางเหอตอบว่ามีคนบาดเจ็บมากดาวไม่ร่าจะไว นางอยากร้าวไปกับเข้าด้วย แต่ต้องฝ่าหน้าร้านระหว่างที่สามีกำลังฝ่าฟืนหลังร้าน จึงบอกให้มุ่ฟางเหอพานบادเจ็บไปโรงหมอกถ้าการหนักทว่าก็กลับคำเมื่อนึกได้ว่าลูกชายตนไม่มีแรงจะแบกคน

"ตามคนแแกนี้มานำช่วยเดิม ข้ากลัวเจ้าทำแข่นตนเองหัก"

มุ่ฟางเหอยิ้มรับคำอย่างร่า "เข้าใจแล้ว"

หลังเตรียมทุกอย่างที่คิดว่าจำเป็นเสร็จสูญฟางเหอกลับไปที่รัมรา แมวคำนอนขอตัวข้างเจ้าของ ผลไม่ที่เด็กหนุ่มเก็บมาไว้ไว้มีบางลูกหายไป แม้จะเปลกใจ แต่เข้าก็ปดความสงสัยทิ้ง บางที่แมวอาจทำผลไม้ตกลงไปในน้ำก็ได้

"ข้าเอยาภันเนื้อปลามาด้วย" ปากบอคนหมดสติ มีวากะรบออกไม่ผ่านช้ายหนุ่ม ก่อนแกะห่อปลาให้แมวน้อยที่จ้องเข้มงวด

"เหมี่ยว?" มันร้องถาม กลิ่นปลาหอมน่าเย้ายวน มันอยากลิ้มลองสักคำ หากเด็กหนุ่มอนุญาต

"ของเจ้า" เขารอนุญาต "กินเสีย"

เห็นเจ้าแมวตัวเล็กเชือฟังมุ่ฟางเหอก็วางใจ ก่อนหันไปสำรวจช้ายหนุ่ม อีกครั้ง เปื่อยเขามองพลาดบางๆ ทว่าจนแล้วจนรองดกไม่เห็นแพลงบนร่างกาย ภายนอก คงเป็นแพลงในร่มผ้าอย่างที่คาดเดา แต่เขากลับไม่เปิดเสื้อผ้าคนอื่น เพื่อทายาหรอกนะ เขายังมีมารยาทและยังอยากรู้

"ถ้านายเจ้าตื่นแล้ว บอกให้เข้าท้ายด้วย" สุดท้ายก็ฝากรังกับแมว ก่อนวางตับยาไว้ข้างกระบอกน้ำ "ข้าต้องกลับแล้ว เจ้าอย่าไปที่ได้ใกล้เล่า" "เมี้ยວ"

นู่่ฟางเหอถือว่าเนินคือคำตอบรับ ข้าเลื่องมองชายชุดดำครึ่งสูดท้าย ก่อนหันหลังกลับ ระหว่างเดินเรื่อยเปื่อยตามทางกีบทวนความทรงจำ แม้ อยากรู้ว่าชาย whom ซ่อเป็นใคร แต่ตราบใดที่ไม่รู้ซื่ออีกฝ่าย เขาก็จะนั่งอยู่บน นั่งออก

นับจากวันที่เข้าเจอชายเปลกหน้าชุดดำ แต่ละวันก็ผ่านไปอย่างเรียบง่าย ไม่มีเรื่องน่าตื่นเต้นยังไม่ถึงช่วงที่ตัวเอกของนิยายจะป่วยภัยตัว ดังนั้นนู่่ฟางเหอ จึงไม่รู้สนใจ ใช้ชีวิตแต่ละวันอย่างระมัดระวัง หมั่นดูแลสุขภาพและตอบแทน คุณบิดามารดาของร่างนี้

ตื่นเช้ามาจ่ายตลาดกับมารดา ช่วยงานบ้านลึกๆ น้อยๆ อาศัยฝีปาก พูดคุยกับลูกค้า โดยเฉพาะคนเม่าคนแก่ที่อีนกี้เด็กหนุ่มเป็นทุนเดิม ความประทับใจในตัวเขามีเพิ่มขึ้น หลายคนจะเรียกเขาว่า "นุ่น" ไม่มาฝากร ทุกวัน แน่นอนว่าเป็นเรื่องดีสำหรับเขาที่พยาบาลปรับสมดุลร่างกาย จากที่ บริโภคเพียงหยิบมือ ตอนนี้สามารถกินข้าวหมัดถ้วย กินเนื้อตุ๋นหมัดชาม กินผักทุกชนิดที่มารดาปูุงรัสรเอาใจบุตรชาย

แต่ว่าก็ว่าเดียว...ร่างกายนู่่ฟางเหอไม่อำนวยต่อการกินอาหารปริมาณ มากๆ ทว่าเขาก็พยายามอยู่หลายสักครู่จนเห็นผลน่าพึงพอใจ ทำเอาบิดามารดา น้ำตาคลอที่บุตรชายใบหน้าผ่องใส มีเลือดฝาดกว่าเมื่อก่อน ทึ้งยังเดินเห็น คล่องแคล่วต่างจากทุกที่

ในเมื่อมีเวลา ก่อนจะถึงวันที่ตัวเอกป่วยภัยตัว เขายอมต้องใช้ให้คุ้มค่า พื้นที่ร่างกายให้แข็งแรง เตรียมพร้อมรับสถานการณ์ไม่คาดฝัน แม้จะลำบาก แต่ก็คุ้มกับสิ่งที่ทำ

ทว่ารูปร่างของเขาก็ยังผอมบาง อย่างมากที่สุดคือไม่เห็นกระดูกซี่โครง ร่างกายบางส่วนเริ่มพิ้นฟูมีเนื้อหนังบ้างแล้ว แต่ยังเทียบกับเด็กรุ่นราว

คราวเดียวกันไม่ได้

"ท่านพ่อเป็นป้าดหลังอีกแล้วหรือ" เด็กหนุ่มถามเมื่อได้ยินเสียงโอดครรภ์ ดังแวงมาจากหลังบ้าน มาจากอนามัยใจกลางกำลังรินน้ำชา นั่งพักเสียหน่อย ระหว่างไม่มีลูกค้า

"อายุมากขึ้นสุขภาพก็ด้อยลง เป็นปกติของมนุษย์" ข้าเองก็ไม่แข็งแรงพอ จะช่วยท่านพ่อเจ้าฝึกอีกแล้ว" นางเหลือบมองบุตรชาย อดนอนหายใจ ไม่ได้ "จะหวังพึงเจ้าก็คงไม่รอด ขณะเลือกเส่นี่จะยกขวนผ่าท่อนไม่ได้อย่างไร"

อย่างที่มารดาคล่าว 甫芳เหยอกขวนได้เพียงอีกทำขวนหล่นลงพื้น จะให้เข้าช่วยบิดาฝ่าฟืนน่ะหรือ ชาตินنانคงจะได้อัญหราook แต่อย่าหวังอะไร กับชาตินี้เลย

"ขวนเล่นนั้นใหญ่เกินไป ถ้ามีขวนที่เล็กกว่านี้ขามันใจว่าทำได้"

มารดาเลื่อนถ้วยชามาทางเข้า "บ้านเราไม่มีขวนเล็กกว่านี้แล้ว"

"ข้าจะกินให้มากขึ้น ออกกำลังกายให้มากขึ้น วันหน้าข้าอาจช่วย ท่านพ่อได้"

นางมองเข้าด้วยสายตาอ่อนใจ "เสียเว霍 ร่างกายเจ้าฟื้นฟูได้เท่านี้ ก็ปฏิหาริย์แล้ว อย่าเร่งเร็วนักเลย ค่อยเป็นค่อยไปเกิด อย่าเพิ่มภาระให้ร่างกายโดยไม่ตั้งตระวงให้ดี"

"แต่ร่ว..."

"ทางที่ดีคือเร่งหาสมรริวาย ให้เขารับเจ้าเป็นอนุชา yok ก่อนข้ากับท่านพ่อเจ้า จะตาย อย่างน้อยข้าจะได้วางใจ ไม่ต้องกลัวว่าเจ้าจะอดตาย"

"..."

"สมัยนี้อนุชา yok มีถ้มเดไปหน้าตาเจ้าก็ใช่รู้ว่าใช่หรือ แค่คอมแท้เงินน้อยเท่านั้นเอง น่าจะมีสักคนถูกตามต้องใจเจ้า วันหน้าลองไปแกล้งโรงน้ำชาเป็นอย่างไว แต่วันนั้นพวกคุณชายชอบไปกัน ถ้าโชคดีอาจเจอคุณชายตระกูลใหญ่สักคน"

"..."

"ได้ยินว่าตระกูลรำรากนายหล่ายตระกูลเริ่มมีอนุชาไปคาดฐานะกัน แม้เจ้าจะไม่ได้เป็นใหญ่ในจวน อย่างน้อยก็มีที่ซุกหัวนอน มีข้าวมีน้ำประทังชีวิต

มีเบี้ยหวัดไว้ใช้ยามแก่เมื่อ ดีกว่าต้องหากินกับร้านขายฟืนที่เจ้าไม่มีแรงจะค้าขาย พิสารเจ้าก็มีครอบครัวต้องดูแล คนไม่มีเวลามาดูแลเจ้า..."

มุฟังเหอฟังด้วยสีหน้าว่างเปล่า ไม่เปลกลิ้งที่มารดาเอ่ยเรื่องอนุช้ายโลกันไม่เหมือนโลกทั่วไปที่แต่งงานกันเพียงชายหญิง การแต่งงานระหว่างชายกับชายมีให้เห็นประปราย ส่วนมากจะแต่งเป็นอนุในเรือน ไม่ค่อยมีชายได้เป็นใหญ่รองจากสามีหรือใหญ่กว่าตำแหน่งสูงยิน

ตัวละครบางตัวก็เป็นพากตัดแขนเสื้อ* ตอนแรกที่เข้าอ่านรู้สึกประหลาดใจไม่น้อย แต่ไม่ได้ต่อต้านหรือเหียดเพศแต่อย่างใด เข้าเปิดกว้างกับบุคคลมัยที่เปลี่ยนไปตามกาลเวลา คนรอบตัวมีแพนเป็นเพศเดียวกันหมดเลยะ ถ้าในนิยายจะมีคู่รักเพศเดียวกันสักคู่ หรือสองคู่ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร

แต่ถึงอย่างนั้นก็เกิด เขาอ่านใจว่าตัวเองสนใจผู้หญิง ตลอดชีวิตแคบขอบสาขาตั้งหลายคน จู่ๆ จะให้แต่งเป็นอนุช้าย...มารดาสามความสมัครใจเข้าแล้วหรือ

มุฟังเหออาศัยจังหวะที่มารดากำลังวุ่นวายกับการน้ำชา ทั้งยังพูดเกี่ยวกับการแต่งงานโดยไม่คิดจะหยุดพักแอบปลีกตัวออกจากบ้านมาพักพิงใจที่ลานกว้างห้ายตลาด บริเวณนี้เป็นที่เล่นของพวกเด็กๆ การมองเด็กวิ่งเล่นช่วยให้เข้าเลิกคิดเรื่องแต่งงานได้ชั่วครู่

แต่งงาน? อนุช้าย?

เพย์! แล้วคนที่ชอบสดรือย่างเข้าจะออกเรือนด้วยเหตุใด ต้องให้สาวน้อยแต่งเข้าตระกูลต่างหาก

"แค่ๆ บ้าเอี้ย...แค่นั่งตากลมnidหน่อยก็ໄโอลัวหรือ"

อย่างนี้จะมีหน้าไปดูแลภรรยาได้อย่างไร คนไม่มีครอบครัวล้าสั่งบุตรสาวแต่งเข้าตระกูลที่มีทายาทป่วยง่ายเช่นเขาหรอก

เคร้าใจชะมัด...

ลมยามบ่ายพัดผ่าน ลมที่ยวานถึงกลางหลังปลิวตามแรงลม เข้าไม่ชอบใจมายวนัก แต่คนที่นี่ไม่ยอมยกันทั้งนั้น น้อยมากจะเห็นคนผอมสันลักษณ์

* ตัดแขนเสื้อ เป็นสำนวน หมายถึงชายซื้อคอมบูเพเดียวกัน มีที่มาจากเรื่องของพระเจ้าขั้นอย่างที่กับชาญรับให้ซึ่งเดินในประวัติศาสตร์สมัยขั้น ขณะที่ทั้งสองคนนองกกลางวันด้วยกัน พระเจ้าขั้นอย่างที่ตื่นบรรทมก่อนแต่แขนเสื้อถูกตั้งเสียงอนุทับอยู่จึงทรงตัดแขนเสื้อตัวเองทั้งเพราไม่ยกากวนให้ถ่องเสียงดื่น

พอกเข้าจะตัดกีดในมารดาป่านเลี่ยญูชา บอกว่าผมเข้าทั้งเงาบามทั้งนุ่มลื่น ถ้าตัดกีน่าเสียดาย มารดาสาบานว่าจะตายเป็นผีมาหลอกหลอน หากเข้าดึงต้นจะตัดมันทิ้ง

คนกลัวผีอย่างเขากำทำอย่างไรได้ สุดท้ายก็ต้องยอมไว้ผอมยาวยอดี "เมี่ยວ"

มู่ฟางเหอหันมองมุมหนึ่งของลานกว้าง แมร์สีกำลังจ้องเขายอยู่ ดวงตากลมสะท้อนเงามู่ฟางเหอ มันก้าวมาหาสองสามก้าว

"เจ้าอีกแล้วหรือ" พอเห็นแมวตัวเดียวกับที่เจอเมื่อหลายวันก่อนเด็กหนุ่มก็ผุดลูกเดินตามแมวผูกผ้าผูกคอสีเหลือง มันหันมองเขามาเป็นระยะ กล่าวว่า เขากำเพลิดหลงกับมัน

เส้นทางไปตลาดทำให้มู่ฟางเหอเริ่มเครียด แต่ยังเดินตามแมวน้อย มาถึงตรอคแแคบแห่งหนึ่ง เป็นตรอคเดียวกับที่เขาเจอชัยซ้อมซ่อและทิ้งชาลาเปปาให้อีกฝ่ายประทั้งชีวิต

"เมี่ยວ!" เจ้าแมวร้องเรียก เดินนำเด็กหนุ่มเข้าไปในตรอค

ชากรหุ่ดายส่งกลิ่นไม่พึงประสงค์ มู่ฟางเหอยกมือปิดจมูก ก้าวเข้ามายังไม่กระจัดกระจาบเนื้น กระโดยด้านนอกและน้ำขังที่มีกลิ่นเหม็นคลุ้ง ก่อนเลี้ยวขวาตรงแยก เดินต่ออีกสิบก้าว ก็ถึงทางตัน แมวน้อยพาเขามาพบกับกำแพงที่มีคราบดำและขี้นกพิราบ

รวมถึงร่างที่นั่งตัวอ่อนجمกองขึ้นกตรองหน้าด้วย...

เข้าต้องเจอชัยคนนี้อีก กีคิรังจึงจะพอ เทพบุษสรรค์เห็นเขาว่าร่ำมากันัก หรือไร อย่าบอกนะว่าให้เขาดูแลชัยคนนี้... อย่าบอกอย่างนั้นเชียวนะ!

"เมี่ยວ" แมวดำเนินวงกลมต้องหน้าชัยซ้อมซ่อ มันเอียงคอมองมู่ฟางเหอ ส่งเสียงร้องราวด้วยกำลังเร่งให้เด็กหนุ่มทำอะไรสักอย่าง

ทำอะไรเล่า เข้าต้องทำอะไร คิรังก่อนซ่วยหมายหาข้าว คิรังนี้ต้องทำอะไรอีก... แบกไปส่งโรงหมอยหรือ

"ท่าน"

"..."

"นี่ท่าน" เขานั่งยองๆ หลีกเลี้ยงชี้นกกองใหญ่บนพื้น "ท่านจะหลับทุกครั้ง ที่เจอน้ำไม่ได้นะ ไม่สิ... เป็นข้าที่เจอท่านต่างหาก"

แม่ดำกราบดีไปปั่งตักชายหนุ่ม เงยหน้ามองมนุษย์สองคนกำลัง พูดคุยกัน แม่จะมีเพียงคนเดียวที่เปิดปากกีเดօะ

"ตื่นขึ้นมาคุยกับข้าสักนิด อย่างน้อยกล่าวทักทายก็ยังดี"

"..."

"อัลโลล?" เขายืนหน้าไปใกล้ ป้องมือข้างหูอีกฝ่ายแล้วเพิ่มระดับเสียง "คุณนิวิว? อันยองขาซโย? มีใครอยู่ในครัว คุณพี่พูดภาษาไทยได้ไหมเอย หรือต้องใช้ภาษาฝรั่งเศส?"

"..."

เขามีคนคนน้าเดย์แยะ คนที่นี่จะพูดภาษาอื่นได้อ่อน่างไรเล่า

นั่งฟางเหอเกาแก้ม หมดหนทางจะเรียกวังความสนใจ แต่ไหนๆ อีกฝ่าย ก็ไม่มีสติ ขอตอบคุณหน้าสักหน่อยคงไม่เป็นไรกระมัง

"ไหนดูซิ" เขานั่งตัว จ้องมองใบหน้าที่มีผิวสีดำยาวปรกหน้าปรกตา ดูยุ่งเหยิงเสียจนอยากจับไปตัดผมและอาบน้ำอาบท่าให้สะอาด

"ทึ่ม? นี่รออยู่ไร ครัวก่อนยังไม่มีนี่นา หรือว่าท่านบาดเจ็บมาก็แล้ว?" เขารีบอยู่ข้างต้น ดวงต้องท่อง เมื่อจากเดือดผ้ามีรอยขาด เขางึงเห็นกล้ามท้องแน่นตึง ที่มีรอยข่วนจาก "อยากให้ข้าเรียกหมอมาดูอาการหรือไม่"

"..." ชายหนุ่มยังคงเงียบกริบ ไม่ตอบสนองมั่งฟางเหออย่างเคย

"นี่เจ้าเหมียว นายเจ้าเป็นพากี้ใช่ชาหรือ เหตุใดชอบหลับใส่ข้านัก"

"เหมียว?" แม่น้อยสายหางมันลงกุ้งนงเข่นกันว่าเหตุใดเจ้านายชอบหลับ

"ถ้าท่านยังไม่ตื่นขึ้นมาพูดกับข้า ข้าจะทึ่งท่านแล้วนะ ข้าไม่มีเวลาว่าง ทั้งวันนานั้นรอท่านตื่น ยังมีงานต้องทำ ต้องช่วยท่านแม่ gwad pinn หน้าร้าน ช่วยทายาแก่ป้าให้ท่านพ่อ ให้จะตอกน้ำแล้วดันน้ำตันไม่อีก งานข้าเยอะมากๆ ท่านมีงานบ้างหรือไม่ หากไม่มีงานก็หางานทำเสีย จะได้มีเงินซื้้อาหารให้ตัวเองกับเจ้าเหมียว"

"เมีย!" เจ้าเหมียวร้องอย่างเห็นด้วย มันยกเท้าสะกิดเจ้านาย พยายาม

ปลูกเจ้านายให้ตื่นมาฟังมู่ฟางเหอบ่น

"ข้าแนะนำร้านขายปลาในตลาด วันก่อนพ่อค้าประกาศหาลูกมีอุทาณหน่วยก้านดีน่าจะช่วยงานเข้าได้ หรือไม่ก็ลงสถานเด็กแห่งตั้ง เข้ายากได้ คนช่วยเก็บสมุนไพรป่า ค่าแรงพอกหามเลี้ยงปากท้องได้ ท่านต้องพูดดีๆ กับเขานะ เด็กแห่งตั้งอายุมากแล้ว ถ้าพูดกระซิบโซกขาจากเข้าอาจตกใจหายหลังล้ม สะโพกหัก วัยขนาดนั้นถ้าเจ็บขึ้นมาคงต้องรอฟังอย่างเดียว รักษาไม่ได้แล้ว"

"..."

"เช้อ...ข้าเห็นอย่างคุยกับท่านแล้ว คนแปลกหน้า" มู่ฟางเหอลูกขึ้นมองเจ้าเหมียวอย่างเห็นอยู่ "ครัวหลังเรียกหมอนแทนที่จะเรียกข้าเดิด ข้าช่วยอะไรเขาไม่ได้หรอก"

มู่ฟางเหอทำใจแข็ง เมินสายตาอ้อนหวานของแมวน้อย ก่อนหันหลังเดินออกจากรอตระหง่าน ตรงกลับบ้านเพื่อจะกลับไปอาบน้ำล้างตัว กลิ่นเหม็นอับกับขี้นกพิราบติดเสื้อผ้าเขา márada ต้องบ่นเขาน่าหากว่าเข้า

ระหว่างเดินผ่านใจกลางตลาด เสียงอะไรวายกดึงดูดความสนใจ มู่ฟางเหอชะงักคอมองหาที่มาของเสียง เขารีบเด็กสาวคนหนึ่งกำลังซื้อหน้าซ้ายร่างใหญ่ท่าทางคล้ายอันธพาล ชาวบ้านต่างมองดูเหตุการณ์นี้ หลายคนดันหลังมู่ฟางเหอไปข้างหน้า ทำเอาร่างผอมแห้งของเขากีบล้มหลายครั้ง

เด็กหนุ่มโคนผลักไปใกล้เด็กสาวคนนั้น จึงได้เห็นและได้ยินลิ้งที่เกิดขึ้น ขัดเจน ดูเหมือนว่าเด็กสาวกำลังต่อว่าชายร่างใหญ่เกี่ยวกับพฤติกรรมอันน่ารังเกียจ

"แม่นางคนนี้เข้าห้องน้ำตาคุณนก" ชาวบ้านด้านหลังกระซิบ

"สาวใช้ที่แม่นางปกป้องใช่ 'เสียวนหิน' หรือไม่ นางเป็นคนของคุณหนู สกุลจิงไม่ใช่หรือ" ใครอีกคนเอย จากนั้นรอบข้างก็มีเสียงเชิงแฉ ทุกสายตามองไปที่เด็กสาวในชุดสีชมพูหวาน

สกุลจิง? เสียวนหิน?

มู่ฟางเหอเบี่ยงตัวไปทางซ้ายเล็กน้อยเพื่อมองใบหน้าเด็กสาว ทันใดนั้น ความทรงจำส่วนหนึ่งก็ไหลย้อนเข้ามา บอกเล่าเรื่องราวในนิยายในชั่วพริบตา

"ไม่จริงน่า..." เด็กหนุ่มเบิกตากว้าง คิดไม่ถึงว่าจะเจอนี่ในตัวเอกสาร ถึงเพียงนี้!

จึงเหมยลี่ คือนางเอกนิยายเรื่อง 'ลำนำรักบุปผาขาว' เด็กสาวัยสิบหกหน้าผู้สามารถพิชิตใจองค์ชายสีซึ้ง เป็นพระเอกของเรื่อง ดоказว่าขาดอกน้อยที่กล้าแกร่งยืนหยัดปกป้องคนของตนจากอันตรายสิ่งใดๆ ก็ตาม แต่ในตอนนี้ ความประทับใจที่ได้แก่พระเอกและตัวร้ายที่เห็นเหตุการณ์

มุ่งหมายเห็นใจเด็กสาวในภารณ์สีชมพูหวานหวาน จากนี้ต้องเป็นจากที่นางเอกแอบหนีมาเดินตลาดแน่ๆ แต่ในนั้นนางแต่งกายโดยเด่นล่องลอยตามพากษายักษ์แล้ว?! ไม่มีชุดธรรมดาสามัญกว่านี้หรือไว้ไม่กล้าคนอื่นจับได้ว่ามาจากตระกูลใหญ่หรือ

หักก่อน... ใจเย็นหน่อยมุ่งหมาย อย่าลืมว่านางเอกหาใช่คนของที่นี่ แต่นางคือสตรีที่ทะลุมิติมาอยู่ในร่างจิ้งเหมยลี่ต่างหาก! ชุดสามัญโบราณ เช่นนี้ไม่ใช่สินิยมของนางสักนิด ยิ่งเป็นถึงบุตรสาวขุนนางแล้ว นางไม่ยอมสวมเสื้อผ้าธรรมดานะเป็นแน่

วิญญาณในร่างจิ้งเหมยลี่คือผู้หญิงวัยทำงานวันหนึ่งเกิดประสบอุบัติเหตุ ลิฟต์ตกจากชั้นเยื่อลิฟต์มาชั้นหนึ่งจึงคอหักตายคาลิฟฟ์ จากนั้นทะลุมิติมาเป็นจิ้งเหมยลี่ บุตรสาวคนที่สามของ 'จิ้งหนานเหอ' แม่ทัพบูรพาผู้มีผลงานเป็นที่น่าพอใจของย่องเต้

ในนิยายจิ้งเหมยลี่คือนิมไม่รู้เนื้อเรื่องหรืออนาคต รู้แค่ว่าจิ้งเหมยลี่ คนเก่าตายเพราžeมหน้า จิ้งเหมยลี่คืนใหม่คิดว่าสรวยค์ได้มอบชีวิตใหม่ในโลกนี้ให้นางนับจากนั้นนางก็ทำตามใจตัวเอง ใช้ชีวิตสุขสบายในสวนใหญ่ ทอดแท้นชีวิตชาติก่อนที่ยกสำราญ บางครั้งหนึ่งออกนอกจวนเพื่อหาเรื่องสนุก

เรื่องสนุกที่ว่าคือชื่อเสื้อผ้าและเครื่องประดับอย่างเหลิดเหลิน ผ้าคล้ายเงินทองในคลังของปิดา ทว่าโซครายกับลับเข้ามาทักทาย นางพบเห็นเหตุการณ์ที่สาวใช้คืนสนใจในความงาม จึงตะโกนเรียกความสนใจ ป่าวประกาศอ้างความเป็นธรรม ทั้งยังแสดงทำทีหายใจล้าปากป้อมสาวใจทั้งที่นางเองก็หวัดกลัว วีรกรรมของนางต้องตามพระเอกกับตัวร้าย คนหนึ่งฝ่ายของนางจากชั้นสอง

ของโรงน้ำชา คนหนึ่งมาช่วยนางจากอันธพาล ทั้งหมดเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวความรักของตัวเอกทั้งสาม ซึ่งเป็นฉากที่แสนจริงใจ...

ตรึงใจบ้านท่านเทพสิ! นี่มันจุดเริ่มต้นของหายนะชัดๆ ทั้งส่วนรวมความรักโดย ทั้งส่วนรวมบ้านเมืองโดย นางเอกคือตัวเร่งปฏิกริยา สร้างความรู้ว่าchanระหว่างพระเอกกับตัวร้ายซึ่งนำไปสู่ความตายของตัวละครหลายตัว รวมถึงมุ่ฟางเหออด้วย เขายอมให้เป็นแบบนั้นไม่ได้!

แม่จะซื่นชมความกล้าของนางเอกอยู่ไม่น้อย แต่เขายังไม่อยากตายคนที่ตายมาแล้วในโลกก่อน เมื่อมีโอกาสใช้ชีวิตอีกครั้งควรจะอย่างตายช้าๆ ตายชาดก็เล่า

ท่านเทพ...ท่านช่วยลงมาคุยกับเราหน่อยได้หรือไม่ ฉิตใจท่านทำด้วยอะไรเหตุใดจึงส่งเขามาเผชิญเคราะห์ทั้งหมด ต่อให้เขานี้ความตายของตนเองได้แต่เขายังต้องเจอส่วนรวมบ้านอินตอนจบนิยายอีก ชีวิตเขาจะดำเนินต่อไปแล้ว! สงเขากลับโลกเดิมเต็ยวนั้น!

"เจ้าหาใช่สุภาพบุรุษ แต่เป็นคนชั่วชั้า"

จึงเหมยลี่ยังคงกล่าวอย่างโน้มโหันอพลา ชายร่างใหญ่หัวโล้นเริ่มกราบนศรัณยู อึกไม่นานหนึ่งในตัวน้ำชาจะออกนาซวยเหลือนางเอก และตัวน้ำชาคนนั้นคือตัวร้าย จากความประทับใจแรกจะเกิด ณ ใจกลางตลาดแห่งนี้

มุ่ฟางเหอหมุนตัวมองจนคอดแทบทัก พยายามหาครึ่งตามที่มีรักมีของตัวร้าย หนึ่งคือต้องเป็นชายรูปงามสูงใหญ่ อกผ้ายังหล่อไว้ ท่วงท่าส่งงาม สองคือใบหน้าที่ถูกปกปิดไว้ แฝงปริศนามากมายภายในตัวน้ำชาสีเงิน สามคือเสน่ห์ดึงดูดอันลับลับที่ตัวเอกทุกคนจะต้องมี

อยู่ไหน...อยู่ที่ใด...ตัวร้ายแอบอยู่ที่ใดกัน ช่วยบอกมือให้สัญญาณหน่อยเดียว

แต่หาเท่าไรก็ไม่พบคนที่เข้าข่าย หรือเขารวบไปตามพระเอกที่นั่งมองจากซึ้งสองของโรงน้ำชา ใช้แล้ว! ให้พระเอกช่วยนางเอกย้อมดีกว่าเป็นไหนๆ

"ขอโทษ ขอทางหน่อย" มุ่ฟางเหอหมุนตัวแทรกผ่านชาวบ้านบลิบไปทางโรงน้ำชา บันระเบียงซึ้งสองมีกุ่มมุ่ง เข้าเห็นชายชุดสีขาวท่าทางสูงศักดิ์

ซึ่งได้เด่นกว่าคนรอบข้างรากบ้มีแสงไฟส่อง คนคนนั้นต้องเป็นพระเอก
แน่นอน!

ปีก!

บ้าจริง! มุฟังเหอถูกเด็กสองคนวิ่งชน พาตัวเองไปล้มคลุกฝุ่นอยู่
ด้านหลังอันธพาลซึ่งกำลังตีฝีปากกับจังหวะเมยลี่อย่างดุเดือด

"เจ้าเป็นใคร คิดจะช่วยแม่นางคนนี้หรือ?!" อันธพาลเห็นเข้าก็พาน
หุ่นหึงดกกว่าเดิม "คิดจะเข้ามาสูงหรือไว ใสหัวไปเสียก่อนที่ข้าจะเตะเจ้า"
เอ?

มุฟังเหอตะบิดตาสูง "พี่ชายใจเย็นก่อนข้าไม่ได้จะเข้ามาสูงกวนวาย..."

"แน่นอน เด็กหนุ่มผู้นี้มีจิตใจล้ำหาญ เขาไม่อาจทนเห็นศรีบอบบาง
เช่นข้าโคนเจ้ารังแก ผู้ชายที่นี่ล้วนจิตใจดี ไม่เหมือนเจ้าที่คิดสกปรกくなลง
สาวรับใช้ของข้า" นางเอกยังคงเป็นนางเอก หาซองให้ตัวเองพุดແย่งความสนใจ
จังหวะเมยลี่เห็นมุฟังเหอกล้าหาญ นางยิ่งซึ้งเริ่มกลั้ต่อว่าอันธพาลอีก
ชุดใหญ่ แม้มุฟังเหอจะดูอ่อนแอก แต่เมื่อเขากล้าเย็นหยัดที่จะช่วยนาง ชาวบ้าน
ที่เหลือจะต้องไม่ค่อยเชย พากันเข้ามาช่วยนางจากภัยอันตรายเป็นแน่

"ขอโทษเสียวนะนิงเสีย เช่นนั้นข้าจะไม่เอาเรื่องเจ้า"

"แม่นาง คือว่าข้า..." มุฟังเหออยากอธิบาย

"เจ้าช่างมีน้ำใจ อย่างช่วยข้าแม่ตัวเองจะไม่ค่อยแข็งแรง" นางพิจารณา
รูปว่างเขาย่องดู เห็นข้าดูเจนว่าเข้าผ่ายคอมเพียงใดแต่ก็ยังคงมองข้าม
"ข้าซึ้งน้ำใจเจ้ายิ่งนัก รับรองว่าจะตอบแทนอย่างดีที่สุด"

"เออ ข้าแค่จะ..."

"อย่าห่วงไปเลย ข้ากับเสียวนะนิงจะช่วยเจ้าเอง เมื่อร่วมมือกันย่อม
สามารถเอาชนะอันธพาลผู้นี้ได้แน่!"

"คือ..."

"เรามาร่วมมือกันเถิด!"

คุณนางเอก เลิกพูดเองเออเองก่อนได้หรือไม่

"เจ้าหนู!"

มุ่ฟางเหอสะตุ้งໂທຍງເນື່ອອັນດີພາລື້ໜ້າເຂົາ ອຶກຝາຍໄກລໍຈະວະເບີດ
ອາວມຄົນເຕີມທີ່

"ອຍາກທຳດ້ວເປັນວິວບຸຮູ່ໜັກໃຈ່ໜ້ອໄນ່ ເຊັ່ນນັ້ນກົງຮັບໜັດຫຼັກໃຫ້ໄດ້ແລ້ວກັນ!"
ວິວບຸຮູ່ໜັກເຈົ້າສີ! ຂ່ວຍພົງໃຫ້ຈົບກ່ອນ!

ກົງຂອງປາ

หลักหนังสือความตายของมนุษย์ทางเหก 1
PLogytic เขียน

จำนวน 376 หน้า
ราคา 369 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 มิถุนายน 2565

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตราฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2898-8

ภาพประกอบ mocon 漢咳咳

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชริ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 0-2840-4800 Fax 0-2840-4801

everybooks@jamsai.com

www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายที่ วัสดุเทคโนโลยี

บริษัท ออมรินทร์ นิค เทคโนโลยี จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จันทน์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 0-2423-9999 Fax 0-2449-9561-3

www.naiin.com

เมื่อตื่นจากฝันแสนดดหู 'นีรัช' พบร่างดุ่นของอยู่ในร่างของ 'ญี่ฟางเหอ'
เด็กหญิงผู้บ้าหัวใจที่เหมือนกันกับเขา ทว่าร่างกายกลับอ่อนแ้อย

ตัวละครผู้มีบากาทจิตใจในบัญชาที่เข้าเครียด
และเป็นคนที่นอนงงงงล่องเลือดอยู่ในความฝันของเขานะ

เมื่อถูกกลิ๊ตให้พบกับความตายที่ไม่น่าเชื่อ

หนทางเดียวของญี่ฟางเหอคุณให้มี

คือต้องเปลี่ยนแปลงเนื้อร่องที่ทำให้

การคงใจเอาไว้ต่อเดินทางให้เข้าพบกับเหล่าตัวเวท

ทั้งยังได้ใกล้ชิดกับ 'สวีญแหลิน' ชายหนุ่มลึกลับในตระอุเบ้าเหมิน

ผู้มาพร้อมกับแมวดำ ขันก และภูมิหลังที่คล้ายจะไม่ธรรมดานะ

กดลองอ่าน

18+

หมายสำคัญพูดคุย 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2898-8

9 78616 0628988

ราคา 369 บาท

Warning: violence, mental and emotional abuse,
coercion, blood